

Bedrijfscommissiekamer voor de Overheid voor Rijk en Politie

Rolnummer: RP97.003

DE BEDRIJFSKOMMISSIEKAMER VOOR RIJK EN POLITIE, ADVISERENDE NAAR
AANLEIDING VAN EEN VERZOEK OM BEMIDDELING INZAKE EEN GESCHIL TUSSEN

1. De ondernemingsraad van de politieregio Rotterdam-Rijnmond, zijnde de verzoeker respectievelijk de onderneming

en
2. De korpsbeheerder van de politieregio Rotterdam-Rijnmond, zijnde de verweerder

Verloop van de procedure

Bij brief van 3 september 1996 heeft de plaatsvervangend korpschef aan verzoeker voorgesteld dat de korpschef bij benoemingen van onder meer districtsmanagers op grond van zijn specifieke verantwoordelijkheid terzake het gevoelen inwint van de desbetreffende onderdeelcommissie. Hij concretiseert dit door daaraan toe te voegen dat de korpschef zijn voordracht voor dergelijke functies niet eerder bij de korpsbeheerder zal indienen dan nadat hij de desbetreffende onderdeelcommissie in de gelegenheid heeft gesteld aan hem advies uit te brengen en de korpschef in zijn voordracht melding zal maken van dit advies. Ten slotte merkt de plaatsvervangend korpschef in deze brief op dat, omdat iedere procedure zijn eigen karakter en tijdsaspecten kent, het in de praktijk niet goed mogelijk zal zijn een en ander steeds op identieke wijze tot uitvoering te brengen.

Bij brief van 10 september 1996 heeft verzoeker aan de plaatsvervangend korpschef medegedeeld in te stemmen met het voorstel van 3 september 1996 met dien verstande dat de voorgestelde procedure óók van toepassing is op de benoeming van de manager IenAT, dat de korpschef verzoeker informeert over de adviesaanvraag en dat de korpschef schriftelijk melding maakt van zijn besluit aan de onderdeelcommissies en hierover verzoeker informeert.

Bij brief van 23 december 1996 heeft de korpschef aan verzoeker instemming gevraagd met zijn voorgenomen besluit tot oprichting van een staforgaan Operationele Planning en Coördinatie

(OPC) en advies gevraagd omtrent zijn voorgenomen besluiten tot benoeming van de heren A.S. Noordzij en J. Nieuwstraten tot hoofd OPC respectievelijk plaatsvervangend hoofd OPC.

Bij brief van 6 januari 1997 heeft de korpschef aan verzoeker gevraagd om de onderdeelcommissies van de districten in welke hij voornemens was om nieuwe districtsmanagers aan te stellen, advies omtrent die voornemens uit te doen brengen. Bij dit schrijven was een conceptbrief aan de korpsbeheerder gevoegd waarin de voorgenomen benoemingen nader werden aangeduid en toegelicht. De benoemingen, welke waren bedoeld ter invulling van bestaande vacatures alsmede om een voorgenomen horizontale verplaatsing van operationele leidinggevenden mogelijk te maken, dienden te geschieden per 1 februari 1997 althans zo snel mogelijk na die datum.

Bij brieven van 7 januari 1997 heeft verzoeker aan de onderdeelcommissies van de districten De Noordhoek, Groot IJsselmonde en Rivierpolitie gevraagd advies uit te brengen over de voorgenomen benoemingen van 3 chefs voor deze districten.

Bij brief van 7 januari 1997 heeft verzoeker aan de korpschef laten weten dat bij de door laatstgenoemde gevolgde procedure inzake de voorgenomen benoeming van districtshoofden en/of hoofden van units structureel wordt afgeweken van hetgeen is neergelegd in de in 1995 op basis van overleg met de regionale vakorganisaties tot stand gekomen nota "Werving en Selectie" en die afwijking voor verzoeker niet aanvaardbaar is. Verzoeker vraagt de korpschef met klem een eventuele voordracht tot voorgenomen benoemingen volgens geldend beleid te doen plaatsvinden. Ten slotte geeft verzoeker aan zeer kritisch te zullen zijn in zijn beoordeling van de voorgenomen plannen en op dat moment geen reden te zien om te handelen onder tijdsdruk.

Bij brief van 7 januari 1997 heeft de korpschef aan verzoeker medegedeeld dat hij in zijn brief van 6 januari 1997 aan verzoeker abusievelijk achterwege heeft gelaten te vermelden dat hij, vanwege het spoedeisende karakter van een aantal benoemingen, een expliciet besluit heeft genomen om incidenteel af te wijken van de procedure zoals neergelegd in de nota "Werving en Selectie". Voorts geeft de korpschef daarbij aan dat, op grond van MD-overwegingen, afgeweken behoort te worden van het bepaalde in de door het Regionale College op 3 juli 1996 vastgestelde Overzichtsnota benoemings-, aanwijzings- en plaatsingsprocedures. De korpschef merkt hierbij met nadruk op dat een aantal van de benoemingen slechts van tijdelijke aard is, zodat hier naar de letter van de vigerende regeling geen enkele procedure van toepassing zou behoeven te zijn.

Bij brief van 13 januari 1997 heeft verzoeker aan de korpschef laten weten ingevolge artikel 27, vijfde lid, van de WOR de nietigheid in te roepen van de Overzichtsnota benoemings-, aanwijzings- en plaatsingsprocedures. Dit vanwege het feit dat deze nota naar het oordeel van verzoeker een personeelsregeling inhoudt als bedoeld in artikel 27, eerste lid, sub f, van de WOR terwijl hierover aan verzoeker niet om instemming is gevraagd. Verzoeker heeft hieraan het verzoek toegevoegd om de voorgenomen benoemingen van een aantal districtschefs en hoofden van units danwel korpsonderdelen op te schorten. Hij merkt daarbij op dat hij in afwachting van

de uitspraak van daartoe bevoegde juridische colleges geen advies zal uitbrengen over de voorgedragen kandidaten en de onderdeelcommissies zal adviseren in afwachting van voornoemde uitspraak het uitbrengen van hun adviezen op te schorten.

Een brief met gelijke strekking heeft verzoeker op 13 januari 1997 gezonden aan verweerder.

Bij brief van 13 januari 1997 heeft de korpschef aan verzoeker medegedeeld dat hij heeft besloten om voor wat betreft de benoemingen van een hoofd OPC en een plaatsvervangend hoofd OPC, vanwege het urgente karakter daarvan, op grond van redenen van bedrijfsvoering af te wijken van hetgeen is vastgelegd in de nota "Werving en Selectie". Hij merkt daarbij op dat met het Georganiseerd Overleg op 26 oktober 1995 is afgesproken dat afwijkingen niet aan enigerlei vorm van vooroverleg of goedkeuring onderworpen zijn, doch dat de korpschef kan volstaan met het jaarlijks achteraf informeren van de Regionale Dienstcommissie (thans ondernemingsraad) over de situaties waarin hij in het belang van de organisatie van de overeengekomen procedure is afgeweken. De korpschef doet aan verzoeker het verzoek om thans op korte termijn advies uit te brengen over deze twee voorgenomen benoemingen.

Op 23 januari 1997 heeft een overlegvergadering van verzoeker en verweerder plaatsgevonden. In het besprokene tijdens dit overleg heeft verzoeker aanleiding gezien het overleg voor onbepaalde tijd op te schorten.

Bij brief van 23 januari 1997 heeft de korpschef aan verzoeker bericht dat hij heeft kennis genomen van het besluit van verzoeker om het overleg voor onbepaalde tijd op te schorten en de hoop en verwachting uitgesproken dat het overleg op zéér korte termijn en op constructieve wijze zal worden heropend. De korpschef bevestigt in deze brief dat hij tijdens de overlegvergadering eerder die dag, zijn brief van 6 januari 1997 - waarin opgenomen het verzoek om advies met betrekking tot een aantal voorgenomen benoemingen - heeft ingetrokken. Daarnaast verwijst hij andermaal naar zijn verzoek om advies inzake de voorgenomen benoemingen ten aanzien van de toekomstige afdeling OPC en geeft hij aan het op zeer hoge prijs te stellen wanneer hij het daar bedoelde advies mag ontvangen vóór 27 januari 1997 om 10.00 uur.

Bij brief van 24 januari 1997 heeft verzoeker aan verweerder laten weten dat naar zijn oordeel de Overzichtsnota benoemings-, aanwijzings- en plaatsingsprocedures niet tot stand is gekomen conform de geldende procedure, gelet op het bepaalde in de WOR en het bepaalde in het Besluit Overleg en Medezeggenschap Politie en dat derhalve aan de in die nota neergelegde procedures geen uitvoering kan worden gegeven. Verzoeker eist hierbij van verweerder dat deze geen functionarissen benoemt op basis van de procedure genoemd in deze nota en dat deze geen voordrachten tot benoeming doet aan de Minister van Binnenlandse zaken danwel de Kroon.

Op 24 januari 1997 heeft verzoeker aan de korpschef een brief van gelijke strekking als die aan verweerder gezonden. Verzoeker deelt daarbij mede dat hij het gerezen geschil, indien het niet onderling kan worden opgelost, voor zal leggen aan de Bedrijfscommissie voor de Overheid.

Bij brief van 27 januari 1997 aan de korpschef deelt verzoeker mee (in reactie op de brieven van 23 december 1997 en 13 januari 1997) dat hij het instellen van een afdeling OPC aanmerkt als een belangrijke wijziging in de organisatie van de onderneming, danwel van de verdeling van bevoegdheden binnen de onderneming. Verzoeker stelt daarbij dat ingevolge afspraken tussen de korpsleiding en de voormalige Regionale Dienstcommissie het ingevolge de WOR aan verzoeker toekomende adviesrecht is uitgebreid tot een instemmingsrecht. Aangezien er voor verzoeker nog een aantal onduidelijkheden bestaat met betrekking tot het instellen van de afdeling OPC, deelt hij mee nog geen instemming te kunnen geven. Verzoeker voegt daaraan toe dat, nu hij deze instemming nog niet kan geven, het ook nog niet mogelijk is om thans een advies uit te brengen over de voorgenomen besluiten tot benoeming van een hoofd en plaatsvervangend hoofd OPC.

Bij brief van 28 januari 1997 deelt de korpschef aan verzoeker mee zijn brieven van 23 december 1997 en 13 januari 1997 in te trekken en zich te zullen beraden op de nieuwe situatie.

Bij brief van 30 januari 1997 stelt de korpschef aan verzoeker voor om een gezamenlijke studiedag te beleggen om de onderlinge communicatieproblemen uit de wereld te helpen en beider inzicht in de werking en toepassing van de WOR te vergroten.

Bij brief van 5 februari 1997 deelt de korpschef aan verzoeker mee voornemens te zijn om verweerder voor te stellen om de verschillende nota's inzake het benoemingsbeleid te vervangen door een nieuwe nota waarin alle relevante bepalingen en regels op overzichtelijke wijze worden samengebracht en geïntegreerd en waarin de uitzonderingsgevallen voor een ieder inzichtelijk worden gemaakt. De korpschef geeft daarbij in overweging om bij de voorbereiding van de nieuwe nota zowel verzoeker als het Georganiseerd Overleg te betrekken. Tot slot merkt de korpschef op dat indien in de periode tot aan de inwerkingtreding van de nieuwe nota wordt overgegaan tot een formele benoeming, aanwijzing of plaatsing zoals genoemd in de Overzichtsnota benoemings-, aanwijzings- en plaatsingsprocedures, vooraf de te volgen procedure inzichtelijk zal worden gemaakt en zal worden toegelicht.

Bij brief van 10 februari 1997 heeft verzoeker aan de korpschef laten weten verheugd te zijn over zijn bij brief van 5 februari 1997 kenbaar gemaakte voornemen.

Verzoeker geeft daarbij aan de eerder ingeroepen nietigheid van de Overzichtsnota benoemings-, aanwijzings- en plaatsingsprocedures te handhaven en zegt te hopen dat er, tot het moment dat het nieuwe benoemingsdocument met zijn instemming is opgesteld, goede afspraken zijn te maken over zijn rol in voorkomende gevallen van formele benoeming, aanwijzing of plaatsing.

Daarnaast verwijst verzoeker naar een overleg van 4 februari 1997 waarin de korpschef te kennen zou hebben gegeven dat verweerder voornemens is om aan de hand van een beheersbeslissing een aantal "tijdelijke waarnemingen" als districtschef te arrangeren. In dit kader wijst verzoeker de korpschef op de brief van 3 september 1996 van zijn plaatsvervanger waarin het adviesrecht bij benoemingen van de bestuurder genoemd in artikel 30 van de WOR ook is toegekend aan de onderdeelcommissies met betrekking tot benoemingen van onder meer districtsmanagers. Ook bij "tijdelijke waarnemingen" is er sprake van een benoeming waaromtrent de onderdeelcommissies

adviesrecht toekomt, aldus verzoeker. Verzoeker vraagt de korpschef om te bevorderen dat de betrokken onderdeelcommissies in de gelegenheid worden gesteld om de bedoelde adviezen uit te brengen en geeft daarbij aan alles te doen wat in zijn vermogen ligt om de adviezen op zo kort mogelijke termijn te realiseren.

Bij brief van 6 februari 1997, welke de eerdergenoemde brief van 10 februari 1997 “gekruist” heeft, deelt verweerder aan verzoeker mee dat uitsluitend de plaatsvervangend korpschef kan worden aangemerkt als “medebestuurder” in de zin van de WOR en dat artikel 30 WOR dan ook alleen van toepassing is op de korpschef en diens plaatsvervanger.

Bij brief van 11 februari 1997 heeft verweerder aan het Regionale College medegedeeld dat hij de navolgende personele besluiten heeft genomen:

1. de heer M. Keizerwaard wordt tijdelijk ontheven van zijn eigen functie en tijdelijk belast met de waarneming van de functie van districtschef District Groot-IJsselmonde;
2. de heer E.J.M. in ‘t Veld wordt tijdelijk ontheven van zijn eigen functie en tijdelijk belast met de waarneming van de functie van districtschef District Rivierpolitie;
3. de heer W.W.M. Lendering wordt tijdelijk tevens belast met de waarneming van de functie van districtschef District Ridderwaarden;
4. de heer A.S. Noordzij wordt tijdelijk ontheven van zijn eigen functie en tijdelijk aangewezen als hoofd van het projectteam OPC.

De besluiten worden effectief per 16 februari 1997.

Bij brief van 14 februari 1997 heeft verzoeker aan verweerder laten weten dat, voor zover uit de passage *“Hierbij bericht ik U dat uitsluitend de plaatsvervangend korpschef kan worden aangemerkt als “medebestuurder”, bedoeld in artikel 6 van de Wet op de ondernemingsraden”* in diens brief van 6 februari 1997 moet worden geconcludeerd dat er thans is overgestapt op een nieuw bestuursmodel, er blijkbaar sprake is van een reorganisatie. Ten aanzien hiervan claimt verzoeker op grond van afspraken tussen de voormalige Regionale Dienstcommissie en de toenmalige korpsleiding het instemmingsrecht en roept hij de nietigheid van het besluit van 6 februari 1997 in.

Verzoeker geeft verder aan van mening te zijn dat bij de op 11 februari jongstleden genomen beheersbeslissingen inzake het aanwijzen van decentrale managers in strijd is gehandeld met de in september 1996 gemaakte afspraak dat de onderdeelcommissies adviesrecht toekomt bij benoemingen van districtsmanagers. Hij verzoekt om in de toekomst in overeenstemming met de afspraken te beslissen en voornoemde beheersbeslissingen zo snel mogelijk toe te zenden waarna hij zich zal beraden over verdere stappen.

Bij brief van 26 februari 1997 heeft verzoeker verweerder dringend gevraagd zo snel mogelijk te voldoen het bij brief van 14 februari 1997 gedane verzoek om spoedige toezending van voornoemde beheersbeslissingen.

Op 10 maart 1997 heeft verzoeker bij de Bedrijfscommissie voor de Overheid een gemotiveerd verzoek om bemiddeling ingediend als bedoeld in artikel 36, derde lid, van de WOR inzake het adviesrecht van de onderdeelcommissies bij de benoeming van interim-managers. Voor het geval bemiddeling niet tot een voor beide partijen gewenste oplossing leidt vraagt verzoeker de Bedrijfscommissie om in het verslag van bevindingen aan te geven dat verweerder verplicht is bij tijdelijke benoemingen als in dit geval de tussen partijen overeengekomen adviesrechten van de onderdeelcommissies te respecteren.

Dit verzoek is door de Bedrijfscommissie ter behandeling overgedragen aan de Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie (hierna: de Kamer).

De bestuurder en verzoeker hebben op 14 april 1997 telefonisch aan de Kamer te kennen gegeven geen bezwaar te hebben tegen verlenging van de termijn, bedoeld in artikel 36, derde lid, van de WOR met twee maanden.

Op verzoek van de Kamer heeft de bestuurder bij brief van 21 mei 1997 gereageerd op het bemiddelingsverzoek van verzoeker.

De Kamer heeft verzoeker en verweerder in de gelegenheid gesteld om op 23 mei 1997 tijdens een zitting van de Kleine Commissie - welke de Kamer uit haar midden heeft samengesteld voor de uitvoering van het mondelinge gedeelte van de bemiddelingsprocedure - hun standpunten mondeling toe te lichten.

Ter zitting zijn verschenen de heer L. Sprengers, de heer N.J. Notenboom en de heer J.A. Pietersen namens verzoeker en de heer H.J.A. Knijff, de heer R.C. Hessing en de heer A.P. Bezemer namens verweerder.

Desgevraagd heeft verweerder ter zitting verklaard een eventueel advies van de Kamer niet als bindend te zullen beschouwen.

De bemiddeling door de Kleine Commissie leidde niet tot een minnelijke schikking tussen partijen.

Op 20 juni 1997 heeft de Kamer haar advies aan partijen vastgesteld.

Omvang van het geschil

De omvang van dit geschil wordt bepaald door de vraag of verweerder in dit geval bij het tijdelijk belasten van de heren Keizerswaard, In 't Veld en Lendering met de waarneming van de functie van districtschef, het advies van de onderdeelcommissies van de desbetreffende districten had moeten inwinnen.

Relevante bepalingen uit de WOR

WOR:

- Art. 1id 1   Voor de toepassing van het bij of krachtens deze wet bepaalde wordt verstaan onder:
(...)
e. bestuurder: hij die alleen danwel tezamen met anderen in een onderneming rechtstreeks de hoogste zeggenschap uitoefent bij de leiding van de arbeid;
(...)
- Art. 15 lid 1   De ondernemingsraad kan de commissies instellen die hij voor de vervulling van zijn taak redelijkerwijze nodig heeft. (...)
- Art. 15 lid 3   De ondernemingsraad kan met inachtneming van het eerste lid voor onderdelen van de onderneming onderdeelcommissies instellen voor de behandeling van de aangelegenheden van die onderdelen. De ondernemingsraad kan in het instellingsbesluit van een onderdeelcommissie aan deze commissie de bevoegdheid toekennen tot het plegen van overleg met degene die de leiding heeft van het betrokken onderdeel. In dat geval gaan de rechten en bevoegdheden van de ondernemingsraad ten aanzien van aangelegenheden van het onderdeel, met uitzondering van de bevoegdheid tot het voeren van rechtsgedingen, over naar de onderdeelcommissie, tenzij de ondernemingsraad besluit een bepaalde aangelegenheid zelf te behandelen. (...)
- Art. 30 lid 1   De ondernemingsraad wordt door de ondernemer in de gelegenheid gesteld advies uit te brengen over elk door hem voorgenomen besluit tot benoeming of ontslag van een bestuurder van de onderneming.
- Art. 30 lid 2   Het advies moet op een zodanig tijdstip worden gevraagd, dat het van wezenlijke invloed kan zijn op het te nemen besluit.

- Art. 30 lid 3 De ondernemer stelt de ondernemingsraad in kennis van de beweegredenen voor het besluit en verstrekt voorts in het geval van een benoeming gegevens waaruit de ondernemingsraad zich een oordeel kan vormen over de betrokkene, in verband met diens toekomstige functie in de onderneming. Artikel 25, vierde en vijfde lid, eerste en tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing.
- Art. 32 lid 2 Bij schriftelijk besluit van de ondernemer kunnen aan de ondernemingsraad verdere bevoegdheden dan in deze wet genoemd worden toegekend. Een zodanig besluit behoeft de toestemming van de ondernemingsraad. De ondernemer deelt het besluit schriftelijk mee aan de bedrijfscommissie.
- Art. 36 lid 2 De ondernemingsraad en de ondernemer kunnen de kantonrechter verzoeken te bepalen dat de ondernemer, onderscheidenlijk de ondernemingsraad gevolg dient te geven aan hetgeen overigens bij of krachtens deze wet is bepaald, een en ander voor zover dit van de ondernemer onderscheidenlijk de ondernemingsraad afhangt.
- Art. 36 lid 3 Een verzoek aan de kantonrechter op grond van deze wet, (...), is niet ontvankelijk indien de verzoeker niet vooraf schriftelijk de bemiddeling van de bedrijfscommissie heeft gevraagd.

Grievens van verzoeker

Uit de door hem overgelegde stukken en het ter zitting besprokene is gebleken dat verzoeker de volgende grieven heeft tegen de handelwijze van verweerder.

Verzoeker is van mening dat, nu de plaatsvervangend korpschef bij schrijven van 3 september 1996 aan de ondernemingsraad heeft voorgesteld om adviesrecht aan de onderdeelcommissies toe te kennen waar het de benoeming van onder meer districtsmanagers betreft en verzoeker bij schrijven van 10 september 1996 met dit voorstel met inachtneming van enige nuanceringen accoord is gegaan, verweerder deze afspraak thans dient te respecteren bij het tijdelijk belasten van een drietal functionarissen met de waarneming van de functie van districtschef bij de politiedistricten Groot-IJsselmonde, Rivierpolitie en Ridderwaarden. Verzoeker kan er zich dan ook niet mee verenigen dat verweerder in casu niet het advies heeft gevraagd van de onderdeelcommissies van de desbetreffende districten.

Verzoeker wijst erop dat bij de invoering van de medezeggenschapsstructuur binnen de onderhavige politieregio overeenstemming is bereikt over een structuur met onderdeelcommissies voor districten, waarbij het uitgangspunt was dat deze onderdeelcommissies bevoegdheden en faciliteiten vergelijkbaar aan een ondernemingsraad zouden krijgen met uitzondering van een beroepsrecht. Dit tegen de achtergrond van de idee dat - gelet op de omvang van de districten - ook heel wel denkbaar was dat zou zijn gekozen voor een structuur met een ondernemingsraad

voor elk district met "daarboven" een centrale ondernemingsraad. De in september 1996 gemaakte afspraken omtrent het adviesrecht van de onderdeelcommissies bij de invulling van de districtsmanagers die optreden als overlegpartner van de onderdeelcommissies sluit hierbij aan, aldus verzoeker. In de overwogen maar uiteindelijk niet gekozen medezeggenschapsvariant zouden de ondernemingsraden immers op grond van artikel 30 van de WOR adviesrecht hebben gehad ten aanzien van de benoemingen van districtsmanagers. Gelet op de achtergrond van de in september 1996 gemaakte afspraken dienen deze volgens verzoeker te worden uitgelegd naar de geest van artikel 30 van de WOR.

Ook op benoemingen van tijdelijke aard zijn de in september 1996 gemaakte afspraken van toepassing, aldus verzoeker. Ter onderbouwing van dit standpunt voert hij aan dat volgens de literatuur en jurisprudentie ook tijdelijke benoemingen onder de werkingssfeer van artikel 30 van de WOR vallen, dat de procedure van het vragen en uitbrengen van advies voor verweerder niet erg belastend is en dat het belang dat de onderdeelcommissies hebben bij advisering omtrent de benoeming van een overlegpartner bij tijdelijke benoemingen even groot is als bij vaste benoemingen. Ten aanzien van dit laatste argument wijst verzoeker erop dat, gezien de complexiteit van het verkleinen van het aantal districten, het einde van de tijdelijke benoemingen nog niet in zicht is. Het feit dat de onderhavige aanstellingen zouden hebben plaatsgevonden op grond van artikel 64 van het Besluit algemene rechtspositie politie (hierna: het Barp) doet daar zijns inziens niet aan af.

Reactie van verweerder

Uit de door verweerder overgelegde stukken en het ter zitting besprokene is gebleken dat diens reactie op de door verzoeker geuite grieven als volgt luidt.

Tijdens de zitting van de Kleine Commissie is namens verweerder erkend dat de briefwisseling van 3 en 10 september 1996 heeft geleid tot een door verzoeker in rechte afdwingbare overeenkomst waarmee aan de onderdeelcommissies ruimere bevoegdheden zijn toegekend dan hen op grond van de WOR toekomen. Hij ontkent echter dat de korpschef de intentie heeft gehad om met die overeenkomst aan de onderdeelcommissies een adviesrecht toe te kennen analoog aan dat op grond van artikel 30 van de WOR. De plaatsvervangend korpschef heeft met die overeenkomst slechts bedoeld aan onderdeelcommissies het recht toe te kennen dat hun gevoelen zou worden ingewonnen met betrekking tot de benoemingen van een aantal in de brief van 3 september 1996 genoemde functionarissen. Het is naar verweerdens mening dan ook niet zo dat de overeenkomst tussen korpschef en ondernemingsraad dient te worden uitgelegd naar de geest van (artikel 30 van) de WOR.

Voorts is verweerder van mening dat, zo de Kamer al van oordeel mocht zijn dat met de brief van 3 september 1996 het adviesrecht is toegekend voor onder meer de benoeming van districtschefs, deze overeenkomst letterlijk ofwel restrictief dient te worden uitgelegd. Nu in die overeenkomst

niets is bepaald over adviesrecht bij tijdelijke benoemingen van districtsmanagers, moet ervan worden uitgegaan dat dat adviesrecht in dergelijke situaties niet aan de onderdeelcommissies toekomt. Voor het geval dat de Kamer de mening mocht zijn toegedaan dat de brief van 3 september 1996 impliciet wél betrekking heeft op tijdelijke benoemingen, voert verweerder nog aan dat het in dit geval geen tijdelijke “aanstellingen” betreft als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van het Barp maar slechts tijdelijke “waarnemingen” als bedoeld in artikel 64, eerste lid, van het Barp.

Voor het geval het zo mocht zijn dat de Kamer tot het oordeel komt dat de brief van 3 september 1996 wel betrekking heeft op de onderhavige beheersbeslissingen, merkt verweerder ten slotte op dat hij ten aanzien van het met verzoeker afgesprokene een zeker voorbehoud heeft gemaakt. Hij wijst er wat dit betreft op dat in de brief van 3 september 1996 wordt opgemerkt dat het in de praktijk niet goed mogelijk zal zijn dat de adviesprocedure, welke de plaatsvervangend korpschef voor ogen had, steeds op identieke wijze zou kunnen worden uitgevoerd.

Tijdens de zitting van de Kleine Commissie is namens verweerder verder nog gesteld dat vlak voordat de besluiten tot tijdelijke waarneming zijn genomen, informeel overleg is gepleegd met (een afvaardiging van) verzoeker over het voornemen om dergelijke besluiten te nemen en daarbij niet is gebleken dat de voorgenomen besluiten op bezwaren van verzoeker zouden stuiten zodat het niet aangaat dat verzoeker thans deze besluiten nog bekritiseert.

Overwegingen van de Kamer bij haar advies

Allereerst merkt de Kamer op dat zij zich realiseert dat het aan haar ter bemiddeling voorgelegde geschil slechts een klein onderdeel vormt van het conflict dat momenteel gaande is tussen verzoeker enerzijds en verweerder en daarbij in het bijzonder de korpschef anderzijds. De Kamer wijst er met nadruk op dat zij zich in dit advies uitsluitend uitlaat over het aan haar voorgelegde geschil omtrent de vraag of de door verzoeker ingestelde onderdeelcommissies adviesrecht toekwam ten aanzien van het besluit van verweerder om een drietal functionarissen tijdelijk te belasten met de waarneming van de functie van districtschef van de politiedistricten Groot-IJsselmonde, Rivierpolitie en Ridderwaarden.

De Kamer stelt voorop dat de WOR dit adviesrecht niet toekent aan verzoeker of door hem ingestelde onderdeelcommissies. Immers, nu ervoor is gekozen om het korps van de politieregio Rotterdam-Rijnmond als één onderneming in de zin van de WOR te beschouwen en daarbij slechts één ondernemingsraad in te stellen en slechts van de korpschef en diens plaatsvervanger kan worden gezegd dat hij rechtstreeks de hoogste zeggenschap uitoefent bij de leiding van de arbeid, zijn de districtscheefs niet aan te merken als bestuurder in de zin van de WOR. Artikel 30 van de WOR heeft dan ook geen betrekking op de benoeming van districtscheefs bij de politieregio Rotterdam-Rijnmond.

De vraag dient dan ook beantwoord te worden of aan de door verzoeker ingestelde onderdeelcommissies dit adviesrecht wellicht op andere wijze is toegefallen. Nu artikel 32, tweede lid, van de WOR het mogelijk maakt dat een ondernemer besluit om aan een ondernemingsraad meer bevoegdheden toe te kennen dan de in die wet genoemde, betreft het hier in concreto de vraag of de brief van 3 september 1996 van de plaatsvervangend korpschef en de brief van 10 september 1996 van verzoeker hebben geleid tot een overeenkomst die qua rechtsgevolg gelijk is aan die van een schriftelijk besluit van de ondernemer als bedoeld in artikel 32, tweede lid, van de WOR. De Kamer overweegt daaromtrent het volgende.

Het is algemeen bekend dat - hoewel de WOR daartoe niet expliciet ruimte biedt - in de praktijk in toenemende mate gebruik wordt gemaakt van overeenkomsten tussen ondernemer en ondernemingsraad om de bevoegdheden van laatstgenoemde uit te breiden dan wel nader vorm te geven. Een verschuiving van het (eenzijdige) schriftelijke besluit van de ondernemer naar de (tweezijdige) overeenkomst tussen ondernemer en ondernemingsraad is mede het gevolg van het feit dat het tweede lid van artikel 32 van de WOR bepaalt dat het besluit van de ondernemer om de bevoegdheden van de ondernemingsraad uit te breiden de toestemming van de ondernemingsraad behoeft. De eenzijdige rechtshandeling van de bestuurder komt daarmee in de praktijk neer op een tweezijdige rechtshandeling waarbij ook de ondernemingsraad is betrokken. Omdat deze in de praktijk gegroeide handelwijze blijkbaar aansluit bij de ideeën hierover van het kabinet, is in 1996 bij de Tweede Kamer een voorstel tot wijziging van de WOR ingediend (TK 1995-1996, 24 615 nrs. 1 en 2) waarin de volgende gewijzigde tekst van artikel 32, tweede lid, van de WOR, wordt voorgesteld *“Bij schriftelijke overeenkomst tussen de ondernemer en de ondernemingsraad kunnen aan de ondernemingsraad meer bevoegdheden dan de in deze wet genoemde worden toegekend (...).”*

Onder de hierboven geschetste omstandigheden is de Kamer van oordeel dat een schriftelijke overeenkomst tussen ondernemer en ondernemingsraad omtrent uitbreiding van de bevoegdheden van laatstgenoemde qua juridische gevolgen op één lijn moet worden gesteld met het schriftelijke besluit van de ondernemer om aan de ondernemingsraad - mét diens toestemming - extra bevoegdheden toe te kennen.

De Kamer is van oordeel dat met de briefwisseling van 3 en 10 september 1996 een rechtsgeldige en door verzoeker in rechte afdwingbare overeenkomst tot stand is gekomen tussen verzoeker en de korpschef. Er is immers sprake van een concreet aanbod van de plaatsvervangend korpschef tot uitbreiding van de bevoegdheden van de ondernemingsraad en van een acceptatie van dat aanbod door de ondernemingsraad. Dat van een bindende overeenkomst sprake is, is bovendien door de gemachtigden van zowel verzoeker als verweerder erkend tijdens de zitting van de Kleine Commissie op 23 mei 1997.

De Kamer is van mening dat met de briefwisseling van 3 en 10 september 1996 de door verzoeker ingestelde onderdeelcommissies ten aanzien van voorgenomen besluiten tot benoeming van onder meer districtscheffs een adviesrecht is toegekend dat inhoudelijk overeenkomt met het in artikel 30 van de WOR vervatte adviesrecht van ondernemingsraden ten

aanzien van de benoeming van bestuurders van een onderneming. Zodoende dient die overeenkomst dan ook, anders dan verweerder stelt, naar de geest van de WOR te worden uitgelegd. Aan deze mening liggen de volgende overwegingen ten grondslag.

Verzoeker heeft op overtuigende wijze gesteld dat de overeenkomst is ingegeven door de afspraak die bij de invoering van de WOR bij de politieregio Rotterdam-Rijnmond is gemaakt omtrent de nieuwe structuur van de medezeggenschap, namelijk om te kiezen voor één ondernemingsraad en onderdeelcommissies met bevoegdheden en faciliteiten vergelijkbaar aan een ondernemingsraad met uitzondering van een beroepsrecht. Tegen deze achtergrond ligt het toekennen aan onderdeelcommissies van een met artikel 30 van de WOR overeenstemmend adviesrecht ten aanzien van voorgenomen besluiten tot benoeming van districtschefs die als hun overlegpartner optreden voor de hand. Verweerder heeft voornoemde stelling van verzoeker naar het oordeel van de Kamer niet overtuigend weerlegd.

Daarbij komt dat ook de tekst van de brief van 3 september 1996 van de plaatsvervangend korpschef naar het oordeel van de Kamer de sterke indruk wekt dat het aanbod om de bevoegdheden van onderdeelcommissies uit te breiden is gedaan in het licht van de medezeggenschapstructuur bij de regiopolitie Rotterdam-Rijnmond en artikel 30 van de WOR. De brief begint immers met de vermelding dat in de Overzichtsnota benoemingsprocedures c.a. geen aandacht is geschonken aan de WOR en de onlangs toegepaste benoemingsprocedure voor een nieuwe korpschef dan ook is aangevuld met het adviesrecht dat verzoeker op dit punt toekomt. Vervolgens wordt gesteld dat de gemaakte keuze met betrekking tot de invoering van de WOR en de wettelijke positionering van de bestuurder het lastig maken om op basis van de tekst van de wet - uit de context blijkt ondubbelzinnig dat de WOR is bedoeld - een adviesrecht te formuleren ten aanzien van de aanwijzing c.q. de benoeming van unit-managers. En dat een en ander onverlet laat dat de geest en de tekst van de wet zich er niet tegen verzet dat in de procedure die van toepassing is op onder meer de districtsmangers de korpschef terzake het gevoelen inwint van de desbetreffende onderdeelcommissie. Dat hier de term “het gevoelen inwint” wordt gehanteerd in plaats van het in artikel 30 van de WOR voorkomende woord “advies” heeft naar het oordeel van de Kamer - anders dan verweerder heeft gesteld - geen betekenis, al is het maar omdat in de brief tot tweemaal toe ook het woord “advies” wordt gehanteerd.

Waar verweerder ten aanzien van de reikwijdte van de overeenkomst van mening is dat het tijdelijk belasten met de waarneming van de in de overeenkomst vermelde functies daar niet onder valt, overweegt de Kamer het volgende.

In de literatuur en jurisprudentie wordt algemeen erkend dat het adviesrecht van een ondernemingsraad als bedoeld in artikel 30 van de WOR, onverkort geldt indien sprake is van het ontslag of de benoeming van een interim-bestuurder (zie o.a. Pres. Rb. Zwolle 30 januari 1995, ROR, nr 31). Deze opvatting sluit nauw aan bij de bedoeling van artikel 30 van de WOR, namelijk het gestalte geven aan het belang dat een ondernemingsraad heeft bij inspraak ten aanzien van de persoon door wie de functie van bestuurder wordt vervuld. De bestuurder bepaalt immers in verregaande mate de interne gang van zaken, de werkverhoudingen en de sfeer in de onderneming en is dus voor de werknemers van zeer grote betekenis. Daarnaast is de bestuurder

in het kader van de WOR de gesprekspartner van de ondernemingsraad en bepaalt in belangrijke mate de wijze waarop aan de medezeggenschap binnen de onderneming gestalte wordt gegeven. De vraag of een functionaris voor onbepaalde tijd of voor bepaalde tijd wordt benoemd tot bestuurder is naar het oordeel van de Kamer dan ook niet relevant: in beide gevallen geldt het adviesrecht. Slechts indien de benoeming als bestuurder voor slechts zeer korte termijn plaatsvindt - daarbij valt te denken aan situaties van kortstondige ziekte of verlof van degene door wie de functie van bestuurder structureel wordt bekleed - kan geoordeeld worden dat artikel 30 van de WOR niet van toepassing is. Het voorgaande geldt naar het oordeel van de Kamer ook ten aanzien van het adviesrecht van de door verzoeker ingestelde onderdeelcommissies nu dat recht naar het oordeel van de Kamer dient te worden uitgelegd naar de geest van artikel 30 van de WOR. Van benoemingen voor een zeer korte termijn is in het onderhavige geval naar het oordeel van de Kamer echter geenszins sprake. De tijdelijkheid van de benoemingen hing immers samen met een door verweerder overwogen reorganisatie in het kader waarvan onder meer enige districten worden samengevoegd. Een en ander verkeerde ten tijde van de benoemingen echter nog in een zodanig pril stadium dat het - mede gelet op de ingrijpendheid en gevoeligheid van de overwogen wijzigingen - nog geruime tijd zou duren voordat de reorganisatie zou kunnen worden afgerond. Daarnaast is de Kamer van mening dat juist in perioden van voorgenomen reorganisaties als deze, het belang van de onderdeelcommissies bij inspraak ten aanzien van de benoeming van degenen die zij in die perioden als hun gesprekspartners tegenover zich hebben, onmiskenbaar is.

Ook de wijze waarop het benoemen van een functionaris tot bestuurder arbeidsrechtelijk vorm is gegeven is naar het oordeel van de Kamer niet relevant. Artikel 30 van de WOR is naar haar oordeel dan ook onder meer van toepassing indien het voornemen bestaat om een externe kandidaat aan te stellen en te belasten met de functie van bestuurder, om een interne kandidaat van zijn eigen functie te ontheffen van zijn eigen functie en te aan te stellen in de functie van bestuurder, om een interne kandidaat tijdelijk van zijn eigen functie te ontheffen en tijdelijk te belasten met de functie van bestuurder en om een interne kandidaat tijdelijk behalve met zijn eigen functie ook te belasten met de functie van bestuurder. Of de benoeming als bestuurder gepaard gaat met een rechtspositioneel besluit als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van het Barp danwel 64, eerste lid, van het Barp acht de Kamer dan ook niet relevant. Ook hier geldt dat dit naar het oordeel van de Kamer ook geldt ten aanzien van het adviesrecht van de door verzoeker ingestelde onderdeelcommissies nu dat recht naar het oordeel van de Kamer dient te worden uitgelegd naar de geest van artikel 30 van de WOR.

Ten aanzien van verweerders argument als zou in de brief van 3 september 1996 een voorbehoud zijn gemaakt met betrekking tot het vragen van advies aan de onderdeelcommissies, overweegt de Kamer het volgende.

Aan het slot van genoemde brief heeft de plaatsvervangend korpschef het volgende opgemerkt: *“Iedere procedure kent zijn eigen karakter en tijdsaspecten en derhalve zal het in de praktijk niet goed mogelijk zijn een en ander steeds op identieke wijze tot uitvoering te brengen”*. De Kamer is van mening dat de plaatsvervangend korpschef met deze opmerking slechts een voorbehoud heeft gemaakt ten aanzien van de wijze waarop in de praktijk zou worden omgegaan met het

adviesrecht van de onderdeelcommissies. De aangehaalde opmerking is naar het oordeel van de Kamer echter niet zodanig uit te leggen dat daarmee in sommige gevallen het adviesrecht in het geheel niet aan de onderdeelcommissies zou toekomen.

Ten aanzien van verweerders stelling dat het niet aangaat dat verzoeker de tijdelijke waarnemingsbesluiten bekritiseert aangezien vlak voordat die besluiten zijn genomen informeel overleg is gepleegd met (een afvaardiging van) verzoeker en daarbij niet is gebleken dat de voorgenomen besluiten op bezwaren van verzoeker zouden stuiten, merkt de Kamer nog het volgende op.

Informeel overleg met (een afvaardiging van) een ondernemingsraad kan naar het oordeel van de Kamer een ondernemingsraad noch een bestuurder of ondernemer binden. Hét wezenskenmerk van informeel overleg is immers dat het - anders dan formeel overleg - geen rechtsgevolgen voor partijen tot stand kan brengen.

Overigens heeft de Kamer niet kunnen vaststellen wat in genoemd overleg precies is besproken nu de lezing van partijen van het besprokene sterk uiteenloopt en van het overleg geen verslag aan de Kamer beschikbaar is gesteld.

Konklusie

Gelet op het voorgaande is de Kamer van mening dat verweerder de heren M. Keizerwaard, E.J.M. in 't Veld en W.W.M. Lendering pas tijdelijk met de waarneming van de functie van districtschef had mogen belasten nadat door of namens hem de desbetreffende onderdeelcommissies in de gelegenheid waren gesteld omtrent de voorgenomen besluiten advies uit te brengen.

Advies

De Kamer adviseert verweerder en verzoeker:

- er van uit te gaan dat met de brief van 3 september 1996 van de plaatsvervangend korpschef en de brief van verzoeker van 10 september 1996 een overeenkomst tot stand is gekomen tussen verzoeker en verweerder waarbij de bevoegdheden van verzoeker zijn uitgebreid en die overeenkomst voor wat betreft de rechtsgevolgen op één lijn kan worden gesteld met een schriftelijk besluit van een ondernemer als bedoeld in artikel 32 van de WOR
- de uitbreiding van de bevoegdheden te beschouwen als een uitbreiding van het in artikel 30 van de WOR vervatte adviesrecht van de ondernemingsraad ten aanzien van voorgenomen besluiten tot benoeming van bestuurders tot een - inhoudelijk gelijk - adviesrecht van de onderdeelcommissies ten aanzien van voorgenomen besluiten tot benoeming van de in voornoemde brieven genoemde functionarissen

- het adviesrecht van de onderdeelcommissies van toepassing te beschouwen op alle benoemingen van de in voornoemde brieven genoemde functionarissen (behalve op benoemingen die slechts voor zéér korte termijn zijn) ongeacht de wijze waarop het benoemen van een dergelijke functionaris arbeidsrechtelijk vorm is gegeven.

20 juni 1997

De Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie,
namens deze,

R. Cornelisse
Voorzitter

R.A. Bos
Secretaris

Wanneer partijen ook na dit advies niet tot overeenstemming komen, kunnen zij het geschil, onder overlegging van dit advies, binnen dertig dagen na verzending daarvan, bij gemotiveerd schrijven voorleggen aan de Kantonrechter in Rotterdam (artikel 36, vierde lid, van de WOR).